

HARLEQUIN®

Kingitused

001
NOVEMBER

Robyn Donald

OHTLIK
KOKKULEPE

Proloog

Curt* McIntosh jälgis pilukil karmide sinisilmadega oma õde. „Nii, sa oled juba piisavalt peitust mänginud. Ütle mulle otse, kas Ianil on selle Peta Greyga suhe?”

Gillian punastas. „Ära vaata minu peale sedasi ülevalt alla! Sa meenutad mulle isa, kui keegi talle vastu üritab hakata – võimukas, sallimatu ja diktaatorlik!”

Curti madal hääl kõlas autoriteetselt, kui ta ütles: „Mitte miski sinu jutus ei kõla veenvalt. On sul tõendeid, et Ian magab selle naisega, või käitub ta lihtsalt kui hea naaber?”

Kõnekas pilk peatas Gilliani tormaka vastulause. Curti vaimustavas näos, mis oli oma uhkes, kiskjalikus ilus täiesti vastupandamatu, ei olnud liikunud ükski lihas, kuid ta õde valis väga hoolikalt sõnu. „Ma ei oleks pidanud seda ütleva – isa kohta.”

„Pole hullu.” Ta naelutas õe oma lõikava pilguga paigale. „Ja sa väldid endiselt peamist teemat.”

Gillian pööras end järsult ringi, et pörnitseda oma venna kabineti aknast avanevat vaadet. Suvel oli Auckland paksult täis jakarandapuid ja sellel neist, mis seisis lähedase tiheda liiklusega tänava ääres, oli õhuline violetjas kuppel. Selle ilu ei vaigistanud mitte mingil määral naise sisemuses valitsevat iiveldusttekitavat pöörist.

Väljakutsuva trotsiga hüüatas ta: „Peta! Milline naeruväärne nimi ühele tüdrukule! Ma vean kihla, et ta isa tahtis poega.” Ta näris oma huult ja lisas: „Ma tean, et Ian ei käitu lihtsalt nagu hea naaber. Nende vahel on midagi muud.”

---

* Curt – ingl k napsõnaline, tõre, järsk

Ta venna sirge must kulm jõnksatas ülespoole. „Mis?”

„Teadlikkus,” nähvas Gillian vastu, näidates vilksamisi oma keevalist iseloomu.

„Kas selle aluseks on intuitsioon, mille poolest naised nii kuulsad on,” küsis Curt kuivalt, „või on sinu hirmul mingi konkreetne põhjus?”

Gillian hoidis oma raevu tagasi. See ei olnus *aus*; ta oli neli aastat vanem kui kolmekümne kahene Curt, aga need lisa-aastad ei lugenud midagi alates ajast, mil Curt sai viieteistkümnepäevaseks ja viskas kõvasti üle kuue jala pikkust. Need lisatollid olid andnud talle eelise, mille tema intelligentsus ja karm halastamatus olid lihvinud imeliseks relvaks. Kuigi enamasti oli ta armastav vend, võttis Gillian heidutamisrežiimile üle minnes selle teadmiseks ja käitus vastavalt.

Ta ütles ebakindlalt: „Sa ei pruugi teada eriti palju armastuse kohta, Curt, aga ära ürita mind veenda, et sa ei saa aru inimestevahelisest särinast! Sa olid alles kuusteist, kui sa võrgutasid mu parima sõbranna ära ja sa pole sellest ajast peale just eriti aega raisanud...”

Õlgu kehitades katkestas ta vend selle jutu. „Kas see on kõik, millele sa toetud? Teadlikkus nendevahelisest särinast?”

Ta õde punastas satiirilise hääletooni peale ja raputas pead.

Pettunult ütles Curt: „Seda juhtub ikka, Gillian. Mehed lihtsalt ongi sellised; me näeme ilusat naist ja hormoonid hakkavad möllama. Väärikas mees ei tee midagi enamat, kui ta on end juba kellegagi sidunud. Mulle on Ian alati väarikas tundunud.”

„Oo, kuidas teie, testosteroonibrigaad, ikka kokku hoiate!” Ta sundis end rahulikuks, sest Curtile ei meeldi-

nud emotsionaalsed pursked. Lõpuks ütles ta mõõdukamal toonil: „Curt, ma olen tema abikaasa. Ma armastan teda ja ma tunnen teda väga hästi. Usu mind, mida Ian Peta Grey suhtes ka ei tunne, see on midagi enam kui lühiajaline, kiiresti ununev ihavälgatus. Ma saaksin sellest aru, kui see naine oleks imekaunis, aga ta ei ole isegi ilus.”

„Mille pärast sa siis muretsed?” uuris Curt. „On väga ebatõenäoline, et Ian jätaks kogu oma elu sinnapaika mõne lihtlabase naise pärast. Milline Peta Grey välja näeb?”

„Rabav,” tunnistas Gillian pahaselt, „kui sulle meeldivad pikad, laiaõlgused, *tugevad* naised. Ja ta ei ole absoluutselt Iani tüüp. Ma olen vaid neil kordadel seda naist näinud kandmas midagi kenamat kui T-särk, teksad ja kummikud, kui me oleme ümberkaudsed naabrid väiksele joogile või grillimisele kutsunud. Siis seab ta ennast üpriski korda, aga ta on nii... nii *maakas*. Ainus, millest ta rääkida suudab, on tema veised ja see vilets paar hektarit maad, mida ta farmiks kutsub.”

Ta vaikis hetkeks ja lisas siis tõsiselt: „Minul ja Ianil pole praegu niigi palju rääkida.”

Curt uuris teda hoolikalt. Tema õest, kes oli väike ja kleenuke, lausa õhkas linlikku peenust; oma loomulikus keskkonnas oleks temal olnud kõik eelised. „Ja mida Ian siis temas näeb?”

Silmad läikimas nõrdimuspisaratest, nähvas Gillian: „Ta on pikk ja ma kujutan ette, et tema suu ja rohelised silmad teevad ta mingil maalähedasel moel seksikaks. Peale selle on tal suurepärane nahk, pruunid juuksed, mis on tavaliselt näo eest ära tõmmatud ja paelaga hobusesadasse kinnitatud ja küllaltki hea figuur.”

Curt vaatas oma õe üle, alates professionaalselt lõigatud juustest kuni õrnade Itaalia kingadeni tema saledate jalgade otsas. „Ta ei tundu olevat väärline võistleja. Miks peaks Ian temasse ära armuma?”

„Oh, sa ju tead Ianit – tal on alati olnud nõrkus inimeste suhtes, kes kõvasti tööd teevad. Küllap sellepärast, et tema pidi ennast ise üles töötama.” Pärast lühikest kõhklushetke lisas ta vastumeelselt: „Ja see naine on võitleja – tal on ainult mõni aaker maad peale selle, mis Ian talle rendile andis, aga ta suudab ennast sellega elatada.”

Curt ei olnud pööranud erilist tähelepanu oma õemehe otsusele rentida väike ala tema farmist ühele naabrile. Ülejäänud aladest suure kuristikuga eraldatud maatükki ei olnud niikuinii eriti kasutatud. Nüüd juurdles ta, miks ei olnud talle pähe tulnud, et selle ala võiks puid täis istutada...

Ta ütles kohtumõistja toonil: „Sa oled piisavalt mõistlik naisterahvas, et teada, et mehed ei armu ära kõigisse naistesse, keda nad imetlevad. Siin peab midagi enamat peidus olema.”

Silmanähtava meeleheitel torkas Gillian vastu: „Ta on vähemalt kümme aastat noorem kui mina – ta ei saa olla eriti vanem kui kahekümne kolme või nelja aastane. Ja mõni kuu tagasi märkasin ma, et iga kord, kui Ian temast räägib – mida ta enam ei tee ja see on ka halb märk! –, oli tema hääles midagi vägagi häirivat.” Ta vaatas oma vennale otse silma. „Sa ei ole ainus inimene perekonnas, kellel hea vaist on. Ma tean, kui mu abielu ohus on, ja usu mind, Peta Grey on ohtlik.”

Curti kulmud tõmbusid ninajuurel kokku, aga ta hoidis oma hääle rahuliku. „Kui sa tahad, et ma selles

osas midagi ette võtaksin, pead sa mulle tõendeid esitama, Gilly. Praeguseni ei ole sa seda teinud.”

Tema õde laiutas anuvas meeleheites käsi. Need käed olid elegantsed ja hoolitsetud, märkas Curt, ja ühe sõrme ümber särasid Iani kihlasõrmus ja abielusõrmus.

„Ma ei usu, et neil juba suhe on,” tunnistas Gillian, „aga see on ainult aja küsimus ja ma tahan, et me oleksime Northlandist läinud enne, kui see juhtub. Mõni kuu tagasi rääkis Ian mingist töökohast sinu riisiistanduse juures Vanuatus. See tundus teda huvitavat...”

Tema hääl vaibus, kui Curt vaikselt ütles: „Ole mõistlik, Gilly. Ma ei saa teda lihtsalt teise kohta üle viia ilma igasuguse tõenduseta selle vajalikkusest. Ta on Tanekahal head tööd teinud, ta sai farmi eelarvest madalamate kuldudega kasumit ja ta on osav meeskonnatöö organiseerija.”

Naise silmades kogunesid pisarad, aga kuigi ta vend otsis välja taskurätiku, surus ta need vihahooga tagasi. „Ah, vaata ise! Ma vihkan seda, et ma neid sulle näitama pean – mul on neid endalgi häbi vaadata –, aga kui sa tõendeid tahad, siis siin need on.”

Ta sobras oma käekotis, tiris välja mõned fotod ning viskas ühe neist suurele kirjutuslauale. „Ja ütle mulle *nüüd*, et mul ei ole vaja millegi pärast muretseda!”

Curt tõstis foto laualt üles. Tema õemes seisis näoga ühe naisterahva poole, käsi tolle näo juurde tõstetud.

„Ja vaata seda ka,” ütles Gillian tigidalt teist pilti lauale heites.

Kui Curtis oli veel mingeid kahtlusi, siis teine foto kummutas need lõplikult. Sel korral olid mõlemad kujud pöördunud mingi uduse kogu poole, mis võis olla madalalt lendav lind, ja Iani näole kirjutatud süütunne oleks igäühe ära veennud.